

Linwood Barclay

A HAZUDÓS

 V I L Á G S I K E R E K

Linwood Barclay

A HAZUDÓS

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Lie Maker

Copyright © 2023 by NJSB Entertainment Inc.
All rights reserved.

Hungarian translation © Köves Ágoston

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
KÖVES ÁGOSTON

Szerkesztette
HORVÁTH ANNAMÁRIA

A borítót
KENYŐ ILDIKÓ
tervezte

A borító Simone Viani fotójának
felhasználásával készült.

ISSN 1416-7026
ISBN 978 615 104 036 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

1. FEJEZET

– Egy embere talán most is odakint van, és figyel a házat – mondta a férfi, és pár centire óvatosan félrehúzta a függönyt.

Vigyázva, nehogy túlságosan az ablak elé álljon, kilesett. Szakadt az eső. Az utcai lámpák fénye tükröződött a pocsolyákban. A férfi idegesen beletúrt dús, sötét hajába. Sármos vonásait eltorzította a szemében bujkáló rettegés.

Nem volt hozzászokva a félelemhez, a préda szerepéhez.

– Talált valaki mást, aki elvégzi helyette a piszkos munkát. Is-
tenem, mikor érnek már ide? – Az órájára nézett. – Tíz perce itt kéne lenniük! Mi a francért nem jönnek?

Szavait a feleségéhez, egy gesztenyebarna hajú, csontsovány nőhöz intézte, aki, úgy tűnt, mindjárt összetörik. Az asszony ide-oda járkált, próbálta lekötni magát.

– Szerinted akarnak majd kávét? – kérdezte.

– Nem fognak kérni a kávédból! – fakadt ki a férje.

A nő lerogyott a virágmintás kanapéra. Jobb lábát keresztbe rakta a bal fölött, aztán a balt a jobb fölött. Valami mozgást vett észre a lépcsőn, és meglátta a kilencéves fiút, aki fönt leskelődött a korlát oszlopai között. A gyerekek könnyes volt az arca.

– Eredj felfelé! – parancsolt rá.

– El akarok...

– Mars a szobádba, és csukd be az ajtót! – mondta, a kezével is mutatva az irányt. Ahogy leengedte a karját, az ő szeme sarkában is megjelent egy könnycsepp. Letörölte.

A fiú szipogott, és eltűnt szem elől, megvárta, amíg az anyja már nem rá figyel, majd visszamászott. Rejtekhelyéről rálátott

a bejárati ajtóra, ami mellett három bőrönd várakozott; az apja még mindig az utcát kémlelte. Az anyja megint felállt, megkerülte a kanapét, és kiment a konyhába. Hallani lehetett, ahogy a tányérokkal és evőeszközökkel csörömpöl.

Amikor visszatért, a férje még mindig az ablaknál strázsált.

– Menj már el onnan! – mondta neki.

A férfi elengedte a függönyt, és a felesége felé fordult.

– Még nem túl késő, Rose – kezdte. – Velem jöhettek. Előkészítették az iratokat arra az esetre, ha meggondolnád magad.

A nő a kanapé mögött állt, két keze a párnákon, mintha védőfalként használná őket. Álla megremegett, a szeme könnybe lábadt.

– Ha ennyire kell a társaság, miért nem viszed magaddal apádat? – kérdezte. – Talán ő szeretné előlről kezdeni a dolgokat veled. Elvégre ő teljesen egyedül van.

– Nem halok bele, ha vele nem találkozom többet. Évek óta nem láttam. De mi hárman összetartozunk! Amikor kisétálok az ajtón, és beülök a kocsiba, nincs többé visszaút. Nem biztonságos itt maradni. Ha engem nem talál meg, titeket fog le vadászni!

– Mégis miért tenné? – kérdezte a nő. – Hogy bosszút álljon rajtad? Ha elszakadsz tőlünk, semmi hasznosat nem fog megtudni. Fogalmunk sem lesz róla, hol vagy, lehetsz Timbuktuban vagy bárhol máshol a világon! Kitéphetik a lábkörmeimet, ha akarják, akkor sem leszek képes elárulni semmit. Bízunk a szerencsénkben. Az új barátaid is rajtunk tartják majd a szemüket.

A férfi közelebb lépett hozzá, a tekintete könnyörgővé vált.

– Tudom, hogy elbasztam, és hogy az egész az én hibám! De újakezdhethetnék! Te, én, a fiunk.

– Neki itt élnek a barátai!

– Majd lesznek új barátai! Nem a Marsra költöztetnek!

– Nem, valószínűleg inkább valami isten háta mögötti nebraszkai kisvárosba, ahol egy bowlingpálya felügyelője leszel majd, vagy szemetet szedsz.

– Az is jobb, mint halottnak lenni!

– Biztos? – harapott az ajkába az asszony.

– És nem kell alantas, agyatlan munkát vállalnom. Majd találok valami... kihívást. Valami értelmes elfoglaltságot.

A nő a szemeit forgatta, a férfi újra az órájára pillantott.

– Jézusom, hol a fenében vannak már? Mi van, ha...

Kialudtak a fények.

– Basszus! – motyogta a férj. – Basszus, basszus, basszus! – Az ablakhoz rohant, és megint kilesett. – Úgy tűnik, az egész utcában elment az áram.

Közvilágítás nélkül a nappali is sötétbe borult.

– Mi történik? – kérdezte a fiú a lépcső tetejéről.

– Menj a szobádba! – kiabálta az anyja, és képtelen volt palástolni a félelmet a hangjában. – Bújj az ágy alá!

– Ő az! – suttogetta a férj. – Úristen, ő az. Lepakcsolta az áramot! Eljött értem! – Keresztülrohant a kivilágítatlan szobán, és beverte a csipőjét a lambériába, ahogy befordult a bejáratnál. Ellenőrizte, hogy az ajtó zárva van-e, a himbálózó láncot pedig a helyére rántotta. – Hátsó ajtó! – ordította.

A felesége vakon futott a konyhába.

– Zárva! – kiabálta pár másodperccel később.

Ekkor épp olyan hirtelen, mint ahogyan kihunytak, visszakapcsolódtak a fények. A férfi megdermedt. Fülelt, de csak az eső dobolt a tetőn.

A nő nesztelenül visszatért a nappaliba.

– A vihar volt – suttogetta. – Csak a vihar.

A férfi kikukucsált az ajtóban lévő kis ablakon, és látta, hogy az utcai lámpák is újra égnek.

– Talán – mondta bizonytalanul.

Esdeklően fordult a feleségéhez, de szótlan maradt.

– Sajnálom – ingatta az a fejét –, már nincs mit megbeszelnünk. – A lépcső felé nézett, ahol a fiú ült.

Zajok hallatszottak kintről. Kocsiajtók nyíltak és csapódtak.

A férfi félrehúzta a függönyt.

– Végre!

A nő is az ablakhoz ment, hogy láthassa, mi folyik odakint. Hosszú, fekete autó állt az út szélén, ablaktörlője fel-le járt. Egy nő

szállt ki az anyósülésről. Egy pillanatra felnézett az égre, a szakadó esőre. A sofőr a volán mögött maradt. Egy második, pontosan ugyanolyan kocsi parkolt az első mögé. Két öltönyös alak pattant ki belőle, és pásztázni kezdték a környéket. Erősítés. Nem is látszott rajtuk, hogy zavarná őket az eső.

A nő az első kocsiból az ajtó felé indult. Egyértelműen ő volt a rangidős. A férfi elhúzta a reteszt, kiengedte a láncot, és még mielőtt az ügynöknek esélye lett volna csengetni, kitárta az ajtót.

– Késtek – nézett a szemébe vádlón. – Az előbb elment az áram. Talán az ő műve volt!

A nő elsétált mellette, és felmérte a helyzetet az előszobában.

– Ez minden? – nézett a három bőröndre.

– Azt mondta, hogy ennél többet nem vihetek magammal. Miért késtek?

– Uram, gyorsan szálljon be a kocsiba! – szólította fel az ügynök rezzenéstelen arccal, ignorálva a kérdést.

– Miért? Mi történt?

A nő hezitált, aztán kimondta:

– Elképzelhető, hogy kiszivárgott a szállítási terv.

– Jézusom! – mormolta a férfi. Akaratlanul is a tarkójához kapta a kezét, mintha egy láthatatlan lövedéktől próbálná védeni magát.

– Lehet, hogy nincsen gond. De megtettük a szükséges óvintézkedéseket. Az utca mindkét végét kocsik állják el. Mindazonáltal indulnunk kell! – Az ügynök itt a feleségre nézett. – Asszonyom? Meggondolta magát?

Rose lassan megrázta a fejét.

Az ügynök ekkor észrevette a kisfiút a lépcső tetején, és újra az anyához fordult.

– Figyelni fogjuk a házat. Ő is tudja, hogy semmit sem nyer azzal, ha megfélemlíti vagy fenyegeti önöket, és ha azt hiszi, hogy a helyzete már nem lehet rosszabb... hát lehet.

A nő néma maradt.

– Itt az idő – jelentette ki az ügynök, és elállt a nyitott ajtó elől.

A férfi már azon volt, hogy felvegye a csomagjait, de ekkor

meglátta a fiát. Az időközben lejött a lépcsőn, és csak állt bánatosan a halványkék pizsamájában. Arcán patakzottak a könnyek, karja ernyedten lógott.

– Hé! – térdelt le elé az apja, megfélekezve a bőröndökről.

– Uram, indulnunk kell!

– Csak... egy perc – szölt hátra a férfi, majd újra a gyerekekhez fordult, és a vállára tette a kezét. – Minden rendben lesz, ugye tudod?

A fiú szipogott.

– Legyél erős az anyukád kedvéért. Hallod-e, mostantól te leszel a férfi a háznál! – Mosolyt erőltetett magára. – Tudom, hogy meg tudod csinálni. Mert kemény gyerek vagy.

A fiú motyogott valamit, de alig lehetett hallani.

– Micsoda?

– Veled akarok menni!

– Nem lehet. Anyukád nem szeretne jönni, neked pedig jobb lesz vele.

– Mikor jössz vissza? – kérdezte a fiú.

A férfi torka elszorult.

– Mindig gondolni fogok rád, minden nap minden percében. Megígérem. – Szomorúan elmosolyodott, és csak suttogva folytatott: – Talán néha meglátogatlak majd.

– Miért nem kérhetsz tőlük bocsánatot? – tudakolta a gyerek pityeregve.

– Bár ilyen egyszerű volna! – nézett rá az apja. Még mindig fél térdre ereszkedve folytatta: – Hadd adjak valamit búcsúzóul. Hogy emlékezz rám.

Azzal a farzsebébe nyúlt, és előhúzta a pénztárcáját. Egyszerű, barna bőrből készült darab volt. Ahogy kinyitotta, láthatóvá vált néhány bankjegy. Egy öt- és egy tízdolláros.

– Akad itt egy kis pénz. Elég ahhoz, hogy vegyél fagyit, pár képregényt, vagy amit szeretnél.

Magához húzta a kis kezét, és belehelyezte a pénztárcát. A fiú úgy tanulmányozta, mintha valamilyen furcsa, beazonosíthatatlan régészeti lelet lenne.

– Mi lesz a jogosítványoddal? – kérdezte.

– Adnak nekem egy újat. Emellett új személyi igazolványt is, sőt valószínűleg új könyvtári kártyát. Még új nevet is kapok.

– Már nem Apa leszel?

Úgy tűnt, a férfi mindjárt összeroskad. Hallgatott egy kicsit.

– Számodra mindig Apa maradok – mondta aztán. A fiú ujjait a pénztárca köré zárta. – Vigyázz rá a biztonság kedvéért. Ki tudja, talán egyszer visszajövök érte.

– Uram! – Az ügynök kezdett türelmetlenné válni.

– Mennem kell – húzta magához a fiát az apa, és szorosan megölelte. – Szeretlek.

Bő tíz másodpercig el sem engedte. Aztán felállt, megborzolta a gyerek haját, és az ügynökhöz fordult.

– Mehetünk – szólt elcsukló hangon.

A felesége el sem moccant az ablak mellől. Nem ölelte meg búcsúzóul.

– Jó utat! – tátogta némán.

– Oké, jól van – szedte össze magát a férfi, és mindkét kezével felemelt egy-egy táskát, így egy a földön maradt. Az ügynökre nézett, hogy segít-e. Amikor az nem mozdult, a harmadik csomagot is a hóna alá ügyeskedte valahogy. – No, akkor... – motyogta csak úgy maga elé, és kilépett az esőbe.

Az ügynök követte.

– Menj! – utasította a fiát az anya. – Egy perc, és feljövök én is. – Azzal belépett a konyhába. Hallatszott, hogy kinyitja, aztán becsukja a hűtőt, és jégkockákat rak a poharába.

Ahelyett, hogy a lépcső felé indult volna, a gyerek a bejárati ajtóhoz lopózott, csendesen kinyitotta, és kiszaladt az esőbe. Az apja éppen az egyik koci hátsó ülésére készült beszállni, amikor utolérte.

– Várj! – kiabálta.

A karját szorosan az apja köré fonta. Az mellé térdelt, hogy letörölje a könnyeit, de a kis arc csuromvíz volt az esőtől.

– Fiam, el kell...

– Miért? Miért nem kérhetsz tőlük bocsánatot?

– Néha az nem elég.

– Mit csináltál?

Az apa tétovázott. Az ügynök közben beült az anyósülésre, hogy ne ázzon tovább, de letekerte az ablakot, hogy hallja, mi történik.

– Majd megtudod – mondta a férfi. – A te apád nem jó ember. Apád embereket ölt. Embereket öltem. Nem lenne elég bocsánatot kérni.

Még egyszer megölelte a fiút, beszállt a kocsiba, és becsukta az ajtót. A gyerek nézte az ablakon keresztül, és addig állt mozdulatlanul a szakadó esőben, amíg a kocs el nem érte az utca végét, és be nem fordult a sarkon.

2. FEJEZET

Jack

Izgatottabbnak kellett volna lennem, elvégre az első napom volt az új munkahelyemen.

Nem mintha egyáltalán nem érdekelt volna a dolog. Örültem, hogy találtam valamit. Magamban azt hajtogattam, hogy úgyis csak átmeneti az egész. Ezt persze nem árultam el az állásinterjú során. Egyetlen leendő munkáltató sem akarja hallani, hogy a náluk betöltendő pozícióra csak ideiglenesen vágysz. Bár azt hiszem, Terry, aki felvett, gyanított valamit. Például az interjú során hirtelen megkérdezte:

– Szóval, Mr. Givins, mégis mi a fenéért akarna nálunk dolgozni?

Jó kérdés volt.

Terry Crawford egy sor újság vezető szerkesztője volt: *Contractor Life* (ennek célcsoportja elsősorban az építőipar iránt érdeklődők), *RV Life* (azoknak, akik efféle járműveket használtak vagy készíttettek), *Plumbing Life* (nem kell magyarázni), és így tovább.

Mikor az interjú alatt megállapítottam, hogy a magazinjaik címében egy visszatérő elemet vélek felfedezni, elvigyorodott.

– Üdv az élet napos oldalán!

– Nem hinném, hogy efféle helyen akarja kamatoztatni a képességeit – folytatta aztán. – Persze a képesítése megvan hozzá. Két kötetéről is elismerően ír a *New York Times*. Ez igen impozáns.

Ezek szerint kutakodott utánam az interneten. A könyvek egy írói álnév alatt jelentek meg, de az egyik kritikában lelepleztek. Biztosan a kiadótól szivárogtatta ki valaki a nevemet, bár annak napvilágra kerülése nem igazán ment esemenyszámba az irodalmi világban. Hiába méltatta a regényeimet a *Times*, a bestsellerlistájukra nem kerültek fel. Az első, az *Elkerülhető elkerülhetetlen* anyagilag teljesen megbukott. A második, az *Egy félbeszakadt élet* kapott némi dicséretet, de az eladásai csak egy kicsit alakultak jobban. A harmadik kötetemre, amely az *Elveszett és alaptalan* címet kapta, még egyik kiadó sem bólintott rá, pedig Harry Breedlove, az ügynököm nem pihent. Pont az állásinterjúm előtt közöltem vele, hogy ha nem tudja eladni a harmadik könyvemet, egy jó időre félrerakom ezt a főállású író-dolgot.

Amivel akár együtt is tudtam volna élni. Csak pár éve hagytam el a hagyományos munka világát. Azelőtt pár évig egy közepes méretű massachusettsi napilapnál dolgoztam, ahol nemcsak cikkírással, de többek között szerkesztéssel és a riporterek feladatainak beosztásával is foglalkoztam. Szerettem az ottani légkört, és szerencsésnek mondhattam magam, hogy egyáltalán alkalmaztak, mert akkoriban nem rendelkeztem semmilyen újságírói tapasztalattal. Jó pillanatban jelentkeztem hozzájuk, pont munkaerőhiányban voltak, és ezért nem is válogattak annyira.

Bár az időben nem minden szempontból volt annyira szerencsés. A nyomtatott sajtó lassan, de hanyatlott. Már jó ideje vesztésre állt az internettel szemben mind olvasók, mind hirdetőik terén, és a piac még tovább zsugorodott, amióta elmentem. Kétszer történt létszámcsökkentés már azelőtt, hogy otthagytam a *Worcester Tribune*-t. A világjárvány csak rontott a helyzeten. Annyira hosszan dolgoztak otthonról az újságírók, hogy több lap inkább

felszámolta a szerkesztőség irodáját, és eladta az épületet. Így sokat spóroltak, amin felbátorodva további lehetőségeket kezdtek keresni arra, hogyan legyenek nyereségesek, ezért jelentősen csökkentették az alkalmazottaik számát. Mintha egy étterem azzal akart volna pénzt megtakarítani, hogy kirúgja a szakácsokat.

Mindenesetre így szóba se jöhetett, hogy újra egy napilapnál dolgozzak, ezért próbáltam szerencsét a szaklapok és magazinok világában. De nem éreztem, hogy Terrynek is tudnia kellene, ő az utolsó reménységem. Még ha ez volt is az igazság. Kezdett elfogyni a pénzem.

– A regényírás másodrendű nekem. Stabil, kiszámítható munkát keresek.

– Hogy minden hó elején érkezzen a fizetés, nem igaz? – kérdezte. – Házas?

– Nem – mondtam rövid tétovázás után. – Nem. Gyerekem sincs.

– Öt magazin kiadását felügyelné – közölte. – Mindegyik hat-szor jelenik meg egy évben.

– Kivitelezhetően hangzik. Bírom a tempót. A legapróbb részletre is figyelek.

– Remek – mosolyodott el Terry –, de hogy őszinte legyek, az nem annyira fontos. Azt se tudom, hány előfizetőnk olvassa el a cikkeinket, ha nem róluk szólnak. Sokszor azokhoz igazítjuk a kiadványainkat, akik fizetnek a hirdetésekért.

A rettegett reklámcikkek... Tartalmukat az határozta meg, hogy kik adták a pénzt. Ennyit az elfogulatlan újságírásról... De ma nem aggódhattam emiatt.

Terry cégének központja Everettben, az egyik Boston-közi kertvárosban helyezkedett el, nem messze Charlestown határától. Amúgy is arrafelé laktam, szóval ingáznom sem kellett. Nem sokkal a worcesteri lap otthagynya után költöztem közelebb a városhoz, hogy több kultúra legyen az életemben – filmek, színház, zene –, és hogy közelebb legyek Lana Wilshire-höz.

Legalábbis valamivel közelebb. Lana nem kertvárosi lány volt. A belváros szívében lakott egy kikötőre néző fényűző lakásban, ahon-

nan még a Logan repülőteret is látni lehetett az öböl túloldalán. A *Boston Star* egyik vezető riportereként dolgozott, és néhány évvel ezelőtt ismerkedtünk meg, amikor télen egy repülőgép-katasztrófáról tudósított Rutlandben, Worcestertől északnyugatra. Én is arról a sztoriról írtam. Amíg a sajtótájékoztatóra vártunk, felajánlottam neki, hogy beülhet a fűtött kocsimba, mert a fotós és az autó, amivel érkezett, valahol máshol járt. Másfél órával később már telefonszámot cseréltünk, és egy bostoni vacsorát is megbeszéltünk az azt követő hétvégére.

Pár hónapig hébe-hóba találkoztunk. Egy időben nem sokat láttuk egymást, aztán újra felvettük a fonalat. Az elmúlt év jó részében eléggé komolyan alakultak a dolgok. Egyikünk sem mondta ki, hogy szintet léphetnénk, bár néha ez járt a fejemben.

Először munkanapom reggelén épp leparkoltam, amikor írt nekem, de ez csak akkor tűnt fel, amikor megnéztem az időt a telefonomon. Előző este lenémítottam, és véletlenül úgy maradt. Azt sem vettem észre, hogy hívtak az új munkahelyemről.

Lana ezt írta:

Magaddal vitted a lexikonokat?

Ez egy belsős poénunk volt. Elvigyorodtam, és arra gondoltam, hogy valami szellemes üzenetet kéne írnom, mielőtt bemegegyek, de végül csak ennyit válaszoltam:

Hamarosan beszélünk.

Zsebre vágtam a telefonomat, és mielőtt beléptem az épületbe, végigmértem a környezetemet. Ezen a procedúrán mindig végigmegyek, amióta csak az eszemet tudom. Alaposan szemügyre vettem a parkolót és az utcát, mindkét irányba. Bele se kellett gondolnom, mit csinálok, annyira szokásommá vált a dolog.

Nem tudtam, merre találom az irodám, úgyhogy rögtön felkerestem Terryt.

Az íróasztala mögött ült, az ajtaja nyitva. Megkocogtattam az ajtófélfát.

– Jack Givins, szolgálatra jelentkezem!

A szoba nem festett túl fényesen. Ez mégsem a *New Yorker* vagy a *Vanity Fair* volt, bár persze előfordulhat, hogy az ottani iro-

dák is rendetlenek. Az asztalon papírkupacok és mappák serege tornyosult a számítógép és laptop körül. Szürke irattároló szekrények sorakoztak a falak mentén, fölöttük pedig fél tucat naptár díszelgett különböző cégektől, amelyekkel együttműködtek a múltban. Egyik sem az aktuális hónapnál volt kinyitva. Negyven évvel ezelőtt egy efféle helyet *Playboy*-posztterekkel dekoráltak volna ki, de bizonyos fokig még a *Contractor Life* is haladt a korral.

Terry kissé kopaszodott. Sovány, alacsony fickó volt, valahol százhetven centi alatt. Vastag keretes szemüvege tűnt a legjellegzetesebbnek az arcán.

– Ó, szervusz, Jack! Próbáltalak hívni. – Nem nézett ki túl jól. Mint akit lassan utolér az előző nap megevett romlott hot dog bosszúja. – Ülj csak le!

– Minden rendben?

Idegesen elnevette magát. Az asztali gépe monitorjára pillantott, aztán a laptopjára. Valójában nem nézett sehová, csak az időt húzta.

– A helyzet az, hogy történtek bizonyos fejlemények.

– Fejlemények?

– Gondolkodtam, és nem hiszem, hogy illene hozzád ez a munka. Mármost, nekünk jó lenne, hiszen jól elvégeznéd... de ha a szakmai tapasztalatodat nézem, szerintem inkább csak visszatar-tanánk téged.

– Basszus, Terry! Azelőtt kirúgsz, hogy munkába állnék?

Kerülte a szemkontaktust.

– Legyünk őszinték, csak addig dolgoznál itt, amíg nem talál-sz valami jobbat.

– Ha ezt a benyomást keltettem, akkor elnézést kérek. Nem ez volt a szándékom. Az igazság az, Terry, hogy szükségem van erre a munkára!

– Ez még inkább megnehezíti a dolgomat – komorult el a tekintete. – De felméréseket végeztünk, és nagyon sok előfizetőt vesz-tünk a járvány utáni időszakban. Ez még hagyján, de ráadásul ezzel együtt a hirdető-k száma is jelentősen lecsökkent. Visszaesések van-

nak minden téren. Vegyük például a *Screeener Life*-ot, az már teljesen menthetetlen.

Ezt a magazint moztulajdonosok és vetítógép-kezelők számára készítették. Nem meglepő, hogy zuhantak az eladások, hiszen sok filmrajongó évekig nemigen járt moziba, nehogy ott elkapjon valamit.

– Csak az *RV Life* hoz még némi bevételt. A járvány alatt sokan nem mertek más országba repülni, ezért inkább lakóautókat vásároltak. De ha a mai benzinárakat nézem, hamarosan az a lap is a tönk szélére kerül. Egyszóval, már nincsen elég pénzünk ahhoz, hogy a te munkakörödöt fizetni tudjuk.

Kábultan ültem. Természetesen meglepődtem, de valahol meg is könnyebbültem. Nem hazudtam, amikor azt állítottam, szükségem van erre az állásra. Kevesebb, mint ötezer dollár félretett pénzem maradt. Egy porcikám sem vágyott arra, hogy gipszkartonról, víztakarékos vécéről meg ragasztható csempékről írjak és szerkesszek cikkeket, de az élet csupa kompromisszum és kényelmetlen döntés.

– Sajnálom – mondta.

Felálltam.

– Oké – feleltem. Gyorsan mérlegeltem, hogy mennyire akarom kényelmetlen helyzetbe hozni. – Nem vagyok benne biztos, hogy ez így legális, Terry.

– Hát, nos, utánanéztam a dolognak, Jack. Ebben az államban, feltéve, hogy nem nemi vagy faji hátrányos megkülönböztetésből, vagy esetleg terhesség miatt rúgnak ki, a munkáltató gyakorlatilag bárkit kirakhat bármilyen okból, akár az első nap, és semmit sem tehetsz az ügyben. – Megpróbálta oldani a feszültséget egy kicsit. – Nem vagy terhes, ugye?

Elindultam az ajtó felé.

– Furcsa – tette még hozzá, én pedig megálltam, és lassan visszafordultam. – Gondolom, rájöttél, hogy rákerestem a nevedre, és így szereztem tudomást a könyveidről. Találtam ezt-azt abból az időszakból is, amikor a worcesteri lapnak dolgoztál. De az előttről nem sok minden van rólad a neten.

- Ez most egy kérdés?
- Egy kő alatt éltél, vagy mi?
- Talán csak a magam dolgával törődtem. Egyszer te is kipróbálhatnád.

Mikor a kocsimhoz értem, egy új üzenet érkezett Lanától:
Este hová menjünk ünnepelni?

3. FEJEZET